

40. המוות

דבר בו מאמינים כל בני-האדם בלא יוצא מן הכלל, הוא המוות!
כל אחד משוכנע בהגעתו.
הוא אחת מן העובדות שלגביהן אין כל מחלוקת, ולגביו לא שוררת כל בורות.
ואף שכל האנשים, מילדותם ואילך, לוקחים בחשבון שיום אחד יהיו חייבים למות, רובם המכריע מבקש להגן על עצמו מפני המחשבה על-כך.
רבים אף מגיבים בפראות כאשר נסוב בסביבתם הדיון על נושא זה.
אחרים אף נמנעים בקפדנות מביקור בבתי-קברות, מסרבים ליטול חלק בלוויות ומנסים למחוק במהירות כל רושם, אם בכל-זאת נקרתה על דרכם תהלכות-אבל.
כך מעיק עליהם תמיד פחד חבוי, שמא יגיע אליהם פתאום מותם בהפתעה.
חשש בלתי-מוגדר מונע מהם לאפשר כניסתן של מחשבות כנות לגבי עובדה בלתי-משתנה זו.
חוץ מן המוות אין כמעט אירוע אחר, אשר על-אף היותו בלתי-נמנע, נדחק תמיד הצידה במחשבות.
ואולם אין גם אף תהליך אחר, שהוא כה רב-משמעות בחיים הארציים, למעט הלידה.
ברור לעין כי האדם מבקש לעסוק כמה שפחות בשני קצותיו של קיומו הארצי, בעודו מנסה להעניק לכל המהלכים האחרים, אפילו הללו שהם שוליים ביותר, משמעות עמוקה.
הוא חוקר ומתחבט באירועים משניים יותר מאשר במה שיכול היה להבהיר לו הכל: תחילתו וסופו של מהלך חייו-הארציים.
מוות ולידה הרי קשורים הדוקות זה לזה, משום שהאחד הוא המשכו של השני.
כמה מעט כנות מלווה - כבר את ההפרייה!
אמנם, במקרים נדירים ביותר ניתן למצוא בה כבוד כלשהו לאדם.
ואולם בדיוק בתהליך זה מעדיפים האנשים להשוות עצמם לחיות, ואינם מסוגלים לשמר בו את תמימותם.
התוצאה היא ירידה אל מתחת למעמדה של החיה.
זאת משום שהחיה פועלת על פי הדרגה שהוקצתה לה בבריאה.
האדם, מכל-מקום, אינו יכול, או אינו רוצה, להישאר בדרגה שהוקצתה לו.
הוא יורד מטה עוד ועוד ולאחר מכן מתפלא כאשר הוא מידרדר, ביחסים שונים עם האנושות כולה, עוד ועוד כלפי מטה.

אפילו מנהגי-החתונה נסובים כולם סביב הפיכתו של קשר הנישואין לאירוע ארצי בלבד.

במקרים רבים אף מרחיק הדבר לכת עד כדי כך, שבעלי הטבע האמיתי מסבים פניהם בסלידה לנוכח התייחסותם החד-משמעית של פרטי הטקס לזיווג-הארצי בלבד.

חגיגות הנישואין, בחוגים נמוכים וגבוהים יותר כאחד, הגיעו במקרים רבים לדרגת ניוון המקבילה לאותם מסיבות ונשפים, שכל הורה החש אחריות כלפי ילדיו, יאסור עליהם בנחרצות ליטול בהם חלק.

צעירים ובתולות, מכל מקום, שאינם חשים תיעוב לנוכח מסורות ורמיזות אלו במהלך חגיגות מסוג זה, ואשר על-כן אינם נוקטים באחריות למעשיהם ומרחיקים עצמם מהן, הרי ממילא ייאלצו לקחת בחשבון את הישארותם בדרגה נמוכה זו, ולפיכך אין להתחשב בהם ביום-הדין.

נראה הדבר כאילו מנסים האנשים להונות ולהרחיק עצמם באמצעות שיכרון רעיל מן הדברים שאינם רוצים לחשוב עליהם.

כאשר החיים-הארציים נבנים על יסודות קלי-דעת כאלו, כפי שכבר הפך לנוהג והרגל, ניתן להבין, שהאנשים ינסו גם להונות עצמם לגבי המוות, תוך שהם מתאמצים נואשות שלא לחשוב עליו.

הסטה כזו של כל מחשבה כנה קשורה הדוקות להערכה-העצמית הנמוכה בעת ההפרייה.

הפחד הערטיילאי, המרחף כצל לצד האנשים לאורך כל חייהם הארציים, נובע ברובו-המכריע מן הידיעה המלאה של כל אותו חוסר צדק שבמעשים קלי-הדעת, המורידים מערכם של האנשים.

ואם אינם מסוגלים עוד למצוא מנוח לנפשם בשום דרך אחרת, הריהם נאחזים לבסוף בצורה נואשת ומלאכותית בהונאה העצמית, לפיה עם המוות בא הכל אל סופו, ובכך הם מעידים כאלף-עדים על המודעות לפחיתות-ערכם ופחדנותם מפני נשיאה בכל אחריות המוטלת על-כתפיהם, או על התקווה שאינם גרועים בהרבה מכל יתר האנשים.

אולם כל אותן אשליות אינן משנות דבר בעובדה, שהמוות הארצי מגיע לפתחם.

עם כל יום שחולף, כל שעה, הוא הולך וקרב!

לעתים נראה הדבר מעורר-רחמים, כאשר בשעותיהם האחרונות, רוב אלו אשר ניסו בעקשנות להתחמק מאחריות לחיי-ההמשך, מתחילים להעלות שאלות גדולות, מלאות פחד, המוכיחות כיצד הם מאבדים פתאם את ידיעתם המוחלטת.

אולם אז לא יהיה להם הדבר לעזר-רב; משום שמדובר, שוב, בפחדנות בלבד, המציבה בפניהם פתאם, לפני הצעד הגדול החוצה מן החיים-הארציים, את האפשרות לחיי-המשך ואת האחריות לאותם חיים, שעד כה העדיפו להתעלם ממנה.

חרדה, חשש ופחדנות, מכל-מקום, אף הם לא יפחיתו או ישחררו את פעולת-הגומלין המתחייבת מכל התנהלותם.

גם הארה, דהיינו - הבנה, לא תגיע בדרך זו.

בשעות האחרונות, מתוך הפחד, עדיין מפעילה חוכמתו-השכלית של האדם הגווע את התעלול האפל שבו עשתה שימוש לעתים כה קרובות במהלך חייו הארציים. היא מנסה פתאם לגרום לו לציית במהירות למידת-הזהירות הרגילה שלו, ברגע שהגיע שחרורו של האדם האת'רי מגופו החומרי לדרגה כה גבוהה, שבה משתווה עוצמתה של בינת-הלב לעוצמתו של השכל, אשר עד כה היתה ידו האלימה על העליונה.

אולם בכך לא תשיג ניצחון!

היא תקצור את אשר זרעה במחשבותיו ופעולותיו במהלך חייו-הארציים.

אף הדבר הפעוט ביותר לא ישתפר, או אפילו ישתנה, כתוצאה מכך!

הם נסחפים ללא כל יכולת התנגדות אל בין גלגלי-החוקים של פעולת-הגומלין הקפדנית, כדי לחוות בעולם האת'רי את כל מה שהחסירו, דהיינו - כל מה שחשבו ופעלו מתוך אמונה שגויה. יש להם כל הסיבות לחשוש מפני שעת השחרור מן הגוף הארצי הגשמי, ששימש עבורם במשך זמן רב כל-כך כחומת-הגנה מפני התהליכים האת'ריים.

חומת-הגנה זו היתה שם למענם, כדי לשמש להם מגן וכסות לזמן מסוים, שבו יוכלו לשנות עצמם לטובה ואף להשתחרר לחלוטין מכל מה שהיו מתקשים לפגוש בו ללא הגנה זו.

כפליים, ואף כפל-כפליים עצוב יהיה הדבר עבור אלו אשר התנוודדו כשיכורים במהלך תקופת החסד הזו של קיומם הארצי, בקלות-דעת והונאה-עצמית.

יש על-כן בסיס איתן, אצל רבים, לפחד ולחרדה.

שונה לחלוטין הדבר אצל אלו אשר לא השחיתו לריק את קיומם-הארצי, אשר החלו את מסעם בדרך אל העלייה הרוחנית בזמן הנכון, גם אם בשעה מאוחרת, אולם לא מתוך פחד.

חיפושיהם הכנים שימשו להם כמטה ותמיכה מעלה אל העולם האת'רי.

אלו יוכלו בלא פחד ומורא לצעוד את הצעד מן החומריות-הגשמית אל האת'ריות, צעד בלתי-נמנע עבור כל אחד ואחד, שכן כל שהוא זמני, כמו הגוף-הגשמי, חייב לעבור מן העולם במועד זה או אחר.

את שעת-השחרור הם יכולים לקדם בברכה, משום שהיא מהווה עבורם התקדמות הכרחית, אחת היא מה ייאלצו לחוות בחייהם האת'ריים.

אז ישפר עליהם מזלם, הקשיים יהפכו קלים במפתיע; שכן הרצון-הטוב יסייע במלוא כוחו, יותר מאשר שיערו אי-פעם בנפשם.

תהליך המוות עצמו אינו אלא, שוב, הלידה אל תוך העולם האת'רי.

כפי שהיה תהליך הלידה אל העולם-הגשמי.

הגוף-האת'רי קשור אל הגוף-הגשמי לאחר השחרור, כמו באמצעות חבל הטבור, וככל שהתפתחה נשמת הנולד לעולם האת'רי בעודה בתקופת קיומה-הארצי, כמעבר אל ממלכת-האל, כך יהיה קשר זה הדוק פחות והעלייה אל העולם האת'רי תהיה גבוהה יותר.

ככל שיכבול עצמו לאדמה חזק יותר באמצעות רצונו, דהיינו - אל החומריות, ויסרב לדעת דבר וחצי-דבר על המשך החיים בעולם האת'רי, כך יהיה חבל זה הדוק יותר, כתוצאה מרצונו הוא, ויקשור אותו אל גופו הגשמי, וכך, גם הגוף-האת'רי הנדרש לו כמלבוש לנשמתו בעולם האת'רי יהיה דחוס יותר.

ואולם, ככל שיהיה הגוף-האת'רי דחוס יותר, הוא יהיה אף כבד יותר על-פי החוקים הרגילים, ולכן אף יראה אפל יותר.

בשל הדמיון הגדול והקרבה הרבה לחומריות-הגשמית, יקשה עליו הרבה יותר לשחרר את הגוף-הגשמי, וייתכן על-כן שייאלץ עדיין לחוש את הכאב הגופני הגשמי, ואף את הקריסה וההתפוררות.

גם בעת השריפה יהיו עדיין חושיו פעילים.

ואולם, לאחר ההיפרדות הסופית של חבל-מקשר זה, ישקע בעולם האת'רי עד הדרגה התחתונה ביותר, שם תהיה הסביבה דומה בכובדה ודחיסותה.

שם ימצא גם רבים בעלי אופי-חשיבה זהה הדומים לו בכובדם.

אולם מובן שיהיה זה גרוע מאשר על-פני-האדמה בגוף הגשמי, משום שבעולם האת'רי נחוות כל התחושות במלואן ובלא כל מגבלות.

לא כך אצל האנשים שהחלו את עלייתם לעבר הנשגב כבר במהלך קיומם-הארצי.

משום שהם חווים את הידיעה-המוחלטת של כניסה אל העולם האת'רי בצורה חיה בתוכם, והשחרור יהיה עבורם קל בהרבה.

הגוף-האת'רי, ועמו חבל-החיבור, אינו דחוס, והבדל זה של הזרות ההדדית בינו ובין הגוף-הגשמי, מאפשר לשחרור להתרחש בצורה מהירה הרבה יותר. הגוף-האת'רי כבר עומד הכן, במשך כל תהליך "מאבק המוות" או עוויתות-השרירים האחרונות, לצדו של הגוף-הגשמי, אם ניתן כלל לדבר על "מאבק-המוות" במקרה פטירתו של אדם כזה.

מצבו המשוחרר והרפוי של חבל-החיבור מאפשר לאדם האת'רי העומד לצידו להיות חופשי מתחושת-הכאב המשותפת, שכן חבל-החיבור הקל, במצבו הרפוי, אינו יכול לשדר את הכאב מן הגשמיות אל האת'ריות.

חבל זה אף יתיר, עקב עדינותו הרבה, במהירות רבה יותר את הקשר, כדי שהגוף-האת'רי ישוחרר בתוך פרק זמן קצר בהרבה, ואז ינוע מעלה אל האזורים שהם בעלי אופי זהה - עדינים וקלילים יותר.

שם גם יוכל לפגוש רק את אלו שהם בעלי אופי-חשיבה זהה ולהתקבל בשלום ואושר בחיי-בינת-הלב הגבוהים והטובים.

גוף את'רי קליל יותר ודחוס פחות יראה כמובן גם בהיר ומואר יותר, עד שיגיע לדרגת עידון כזו שהרוחניות הטהורה הטמונה בתוכו תחל לפרוץ דרכו בקרינתה, קודם שייכנס קורן באורו אל הקיום הרוחני הטהור.

אולם יש להזהיר את אלו השוהים בקרבתו של האדם הגוסס, שלא לפרוץ בקינות קולניות.

אם מופגן כאב-הפרידה בעוצמה רבה מדי, עלול האדם האת'רי, הנמצא בתהליך ההיפרדות, או שאולי כבר סיים אותו והוא עדיין ניצב בקרבת מקום, לשמוע או לחוש כאב זה.

אם תתעורר בו תחושת השותפות-בצער או השאיפה לומר מילות ניחומים, תקשור אותו שאיפה זו שוב, חזק יותר אל הצורך להיות מובן לאלו האבלים בצערם.

היכולת להיות מובן בחיים הארציים דורשת את סיועו של המוח.

המאמץ, על-כל-פנים, מחייב חיבור הדוק אל הגוף-הגשמי, יוצר אותו, והתוצאה היא לא רק התחברות מחדש של גוף את'רי שכבר החל להיפרד, אלא שגם אדם את'רי שכבר סיים את תהליך ההיפרדות, וניצב לצד הגוף-הגשמי, נמשך שוב חזרה אל תוכו.

התוצאה הסופית היא חזרה אל תחושת-הכאב שכבר הצליח להשתחרר ממנה.

ההיפרדות מחדש תהיה על-כן קשה פי-כמה, ועשויה לארוך אף ימים אחדים.

אז נוצר המצב הקרוי "מאבק-המוות", אשר עבור אלו הנאבקים להשתחרר הוא אכן כואב וקשה.

האשמה בכך נופלת על אלו שקראו לו, באמצעות כאבם האישי, לחזור מן ההתפתחות הטבעית.

עקב קטיעת המהלך הרגיל נוצר חיבור חדש ועוצמתי, ולו כתוצאה מן הניסיון החלש לאסוף כוח כדי לזכות בהבנה.

ואת החיבור הזה, שהוא מנוגד לטבע, יש צורך לשחרר כעת מחדש, דבר שאינו קל, כמובן, למי שאינו מורגל בכך.

לא ניתן לסייע לו בתהליך זה, משום שהוא עצמו ביקש את החיבור החדש הזה.

חיבור כזה נקשר בקלות, כל עוד הגוף-הגשמי עדיין לא התקרר וחבל-החיבור קיים, ולעתים קרובות משתחרר רק לאחר שבועות רבים.

זהו עינוי בלתי-נחוץ עבור זה המבקש לעבור מן העולם, וחוסר-התחשבות וגסות-רוח מצד הסובבים אותו.

לכן, בחדרו של האדם הגוסס חייב לשרור שקט, רצינות מכבדת התואמת את חשיבותה של השעה!

את האנשים שאינם יכולים לעמוד בכך יש להרחיק בכוח, גם אם מדובר בבני-המשפחה הקרובים ביותר.